

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2474/2019
28.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Јелице Бојанић Керкез и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против тужених ББ из ... и мал. ВВ и мал. ГГ које заступа законски заступник ББ, а које све заступа Бошко Кнежевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5173/18 од 27.12.2018. године, у седници одржаној 28.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5173/18 од 27.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5173/18 од 27.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 11211/2016 од 11.09.2018. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је усвојен. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да као солидарни дужници тужиоцу солидарно исплате на име дуга износ од 850.000,00 динара, са припадајућом каматом у складу са Законом о затезној камати почев од дана 31.05.2010. године, па до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 70.875,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до исплате. Ставом трећим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 5173/18 од 27.12.2018. године, ставом првим изреке, жалба тужених је делимично усвојена и првостепена пресуда преиначена у делу одлуке о камати (став другог изреке), тако што се тужбени захтев за исплату законске затезне камате на износ од 850.000,00 динара почев од 31.05.2010. године до 24.04.2016. године одбија, а првостепена пресуда је у преосталом побијаном непреиначеном делу одлуке о тужбеном захтеву и трошковима поступка (став први и други изреке) потврђена, а жалба у том делу одбијена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију су благовремено изјавили тужени због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата на име дуга. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 25.04.2016. године, а означена вредност предмета спора у тужби је 850.000,00 динара.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужених недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић